

Arrest

nr. 117 117 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinques).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 30 september 2011 een eerste asielaanvraag in. Het beroep tegen de beslissing van 2 april 2013 waarbij haar de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, wordt door de Raad verworpen op 30 juli 2013 bij arrest nr. 107 718.

1.2. Op 13 augustus 2013 dient verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 17 september 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van

inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“ WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN MEERVOUDIGE ASIELAANVRAAG

{..}

A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu afkomst. Op 30 september 2011 diende u een eerste asielaanvraag in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 2 april 2013, Op 24 april 2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 107718) van 30 juli 2013. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 13 augustus 2013 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. Ter ondersteuning van uw asielerelaas legt u een bewijs van tewerkstelling, een dreigbrief, een tasje waarin de dreigbrief zat en een omslag van DHL, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 h aanmerking komt Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging. Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielerelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met W. R. {..}, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. De neergelegde dreigbrief (meer een boekje) en het tasje waarin de dreigbrief zat, werden volgens uw verklaringen neergelegd voor het huis van uw ouders. Vervolgens werd dit door uw broer naar België opgestuurd. Uit deze dreigbrief en het tasje kan niet afgeleid worden wie de afzender zou zijn van die dreigbrief, Het betreft bovendien een document dat door eender wie kan zijn opgesteld. Daarenboven hebben documenten enkel een toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Er kan dan ook geen bewijswaarde gehecht worden aan deze dreigbrief. De omslag van DHL toont enkel aan dat D. K. {..} (die u in het kader van uw eerste asielaanvraag vermeldde als uw broer) u vanuit Nairobi een pakket opstuurde met 'official documents' ' maar heeft verder geen enkele bewijswaarde voor uw asielaanvraag.

Venter legt u een tewerkstellingsattest neer. Hieruit blijkt enkel dat u op 27 januari 1997 aangenomen werd op de Nairobi City Council en dat deze job zou aanvangen op 23 maart 1997. Dit document geeft geen informatie over het feit of u deze job effectief hebt aangevat en al helemaal niet over hoelang u deze functie bleef uitoefenen. Deze informatie voegt bovendien geen enkele informatie toe betreffende uw asielerelaas : het zegt niets betreffende uw voorgehouden job als veiligheidsagent voor W. R. {..} sinds 2006 of over uw voorgehouden problemen met W. R. {..}.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u Voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet“

1.3.Op 26 september 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75. § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

mevrouw die verklaart te heten (1),

{..}

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESUSSING :

Op 17/09/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inovewegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 19/08/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De tweede verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Zij stelt dat er geen enkel middel ontwikkeld werd tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 26 september 2013. Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“Overwegende dat de verzoekster een eerste midde neemt van de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, evenals van de manifeste appreciatiefout.

Dat de verzoekster ter staving van haar nieuwe asielaanvraag het bewijs van haar betrekking, een dreigbrief, evenals een DHL omslag ingediend heeft.

Dat het artikel 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat : "Na ontvangst van het asielerzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielerzoek niet in overweging

Dat de tegenpartij op het eerste zicht van mening is dat de ter staving van de tweede asielaanvraag ingeroepen feiten gelijksoortig zijn met degene die tijdens de eerste procedure voorgelegd werden, en eraan herinnert dat de eerste asielaanvraag door de asielinstanties verworpen werd.

Dat de tegenpartij zich met een dergelijke beoordeling echter niet mag tevredenstellen, aangezien nieuwe elementen geldig ingeroepen werden, en dat dit trouwens de reden is om dewelke haar dossier haar door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt werd.

Dat de documenten hieromtrent de door de tegenpartij tevoren ingeroepen argumenten beantwoorden, of de vrezen van de verzoekster weer actueel maken.

Dat de tegenpartij zo in het kader van de eerste asielaanvraag het feit dat de verzoekster wel degelijk voor W. R. {...} als verzekeringsagente gewerkt heeft aan de orde gesteld heeft.

Dat de verzoekster dus getracht heeft het bewijs van haar betrekking in KENIA te bekomen.

Dat de tegenpartij de authenticiteit van dit document niet aan de orde stelt.

Dat het zelfs een belangrijk element betreft, aangezien de tegenpartij de grond zelf van de asielaanvraag aan de orde stelde, hetzij het element dat het begin van haar problemen was.

Dat het feit dat dit document niet aantoont dat de verzoekster het werk op 23 maart 2007 wel degelijk aangevat heeft onrechtmatig is, voor zover duidelijk vermeld staat dat de werkovereenkomst op die datum in werking zal treden.

Dat zij in ieder geval geen getuigschrift van haar werkgever zou kunnen bekomen, aangezien deze de oorzaak van haar problemen is.

Dat, indien dit document zelf de problemen die zij in het land ondervonden heeft niet bewijst, het echter de werkelijkheid van haar betrekking bij W. R. {...} aantoont, die voor haar problemen verantwoordelijk is.

Dat de dreigbrief, waarvan de tegenpartij de inhoud niet als incoherent of onbegrijpelijk acht, eveneens verworpen wordt om reden dat men de identiteit van haar afzender niet kent.

Dat het echter een begin van bewijs betreft dat niet eenvoudig weggeschoven mocht worden.

Dat de tegenpartij eraan toevoegt dat zij deze slechts in acht kon nemen indien het relaas van de verzoekster als geloofwaardig geacht werd.

Dat het nuttig geweest zou zijn de verzoekster opnieuw te ondervragen teneinde zich van de geloofwaardigheid van haar verklaringen te vergewissen, na inzage van de nieuwe documenten.

Dat een vernietiging van de bestreden beslissing volkomen gerechtvaardigd is. »

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. In de bestreden beslissing wordt evenwel geen standpunt ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd. Een onderzoek dringt zich niettemin op of verweerder op correcte gronden heeft besloten dat geen nieuwe gegevens zijn aangetoond in de zin van voormelde wetsbepaling.

Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – bepaalt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na verzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.”

3.4. Verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling en verwijst naar de stukken die zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft voorgelegd, met name de dreigbrief alsook een DHL-omslag en stelt dat dit het bewijs betreft van haar tewerkstelling voor W.R., hetgeen in twijfel was getrokken tijdens de eerste asielaanvraag. Hierop staat duidelijk vermeld dat zij op 23 maart 2007 in dienst trad. Deze dreigbrief is een begin van bewijs van haar problemen. Het zou tevens nuttig geweest zijn haar opnieuw te verhoren.

3.5. Met dergelijk betoog slaagt de verzoekende partij er evenwel niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich bij haar tweede asielaanvraag opnieuw beroept op de elementen die zij reeds naar voren heeft gebracht tijdens haar eerste asielaanvraag, met name haar voorgehouden problemen met W.R. Ter staving van deze problemen legde verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag een bewijs van tewerkstelling bij Nairobi City Council vanaf 1997 neer alsook een dreigbrief en het tasje waarin de dreigbrief werd afgeleverd. Zij stelt dat uit deze dreigbrief duidelijk blijkt dat zij nog steeds gezocht wordt. De Raad stelt vooreerst vast dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij verworpen werd, onder meer omdat haar verklaringen tewerkgesteld geweest te zijn als veiligheidsagent voor W.R. niet geloofwaardig waren. Meer bepaald werd geoordeeld : *“Verzoeksters functie als veiligheidsagente voor W.R. {...} kan bezwaarlijk blijken uit dergelijke foutieve, contradictorische en lacunaire verklaringen.”* (zie arrest RvV 30 juli 2013, nr. 107 718). De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht aangaande de dreigbrief dat dit document enkel bewijswaarde kan hebben in zover dit ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. De Raad wijst er immers op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger en de beoordeling van haar eerste asielaanvraag, is het asielrelaas van verzoekster behept met tal van vaagheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondermijnd wordt. Het betoog van de verzoekende partij kan hieraan geen afbreuk doen. Het indienen van een meervoudige asielaanvraag is bovendien geen beroep dat verzoekende partij toelaat om de beoordeling aangaande haar eerdere asielaanvraag te bekritisieren zodat de Raad niet inziet welke meerwaarde het ondervragen van de

verzoekende partij aangaande de geloofwaardigheid van haar initiële verklaringen zou kunnen gehad hebben. Bovendien blijkt dat verzoekende partij de kans heeft gehad bij het indienen van haar tweede asielaanvraag alle elementen naar voren te brengen die zij dienstig achtte. Het motief dat de dreigbrief niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen is op zich al voldoende determinerend om dit stuk niet als nieuw element te aanvaarden in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zodat kritiek tegen de overige motieven waarom deze dreigbrief niet aanvaard wordt kritiek tegen overtollige motivering betreft die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met haar kritiek op de motivering aangaande het tewerkstellingsattest slaagt verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan deze motivering. Immers, uit dit tewerkstellingsattest blijkt dat verzoekende partij een positie aangeboden kreeg bij de Nairobi City Council vanaf 23 maart 1997. Dit document zegt echter niets over haar voorgehouden job als veiligheidsagent voor W.R. sinds 2006 of over haar voorgehouden problemen met deze persoon, zoals de commissaris-generaal ook terecht opmerkt in de bestreden beslissing. Het betoog dat zij een bewijs van haar betrekking in Kenia wou voorleggen doet niets af aan deze vaststelling. Ook haar bloot betoog en overtuiging dat dit wel degelijk bewijst dat zij tewerkgesteld was voor W.R. kan hier geen afbreuk aan doen. Ook voormeld motief aangaande het tewerkstellingsattest is determinerend zodat kritiek op de andere desbetreffende motieven gericht is tegen overtollige motieven die geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.6. Het enig middel is in al zijn onderdelen, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER